

denfor Venstre, i alt Fald fra en enkelt Side, og det ærede Medlem i den Anledning spurgte: Skulde nu virkelig Venstre have forladt dette sit tidligere Standpunkt? — som det ærede Medlem aabenbart saa stærkt billiger —, maa jeg have Lov til at minde det ærede Medlem om, at han her er kommet i en fuldkommen haabløs Modsætning til sin Partifælle, tidligere Medlem af dette høje Ting. Toldinspektør Ivar Berendsen, som i 1919 under Forhandlingerne i Folketinget om Udfærdigelse af nye Telefonkoncessioner ganske afgørende har taget Afstand fra tvungen Voldgift i koncessionerede Virksomheder og fra tvungen Voldgift i al Almindelighed.

Jeg maa maaske med den ærede Formands Tilladelse opløse et Par enkelte af de Bemærkninger, som Hr. Ivar Berendsen i den Anledning har gjort. Han siger derom: „Jeg vil ligesom Socialdemokraternes Ordfører sige, at der er ingen Mulighed for at faa mig til at indgaa paa tvungen Voldgift“, og han siger videre, at i første Række hviler denne Modstand paa det rent principielle. „For det første er jeg“, siger han, „principiel Modstander af, at man paa et enkelt Omraade som Telefondriften indfører et Princip som tvungen Voldgift, der overhovedet er et af Konfliktspørgsmaalene i de mange Uromomenter mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Men dernæst er jeg overtødet om, at Indførelse af tvungen Voldgift ikke vil være i Stand til at fremme det Formaal, Mindretallet mente skulde fremmes, og om hvilket jeg selvfølgelig er ganske enig med det ærede Medlem, nemlig det Formaal at skabe Tryghed for, at Telefoneringen ikke afbrydes paa Grund af Konflikt, og saadan Tryghed kan ikke skabes ved nogen som helst Lovregel“.

Men hvad der her gælder Telefonering og Udførelse af dette specielle Arbejde paa Baggrund af tvungen Voldgift, vil selvfølgelig gælde Udførelsen af et hvilket som helst Arbejde og paa et hvilket som helst Arbejdsomraade, hvor Vilkaarene er tilvejebragt ved en Dom, som Parterne ikke har haft Lejlighed eller Lov til at tage endelig Stilling til. Det samme tidligere Medlem af dette høje Ting siger herom, at „Livet er stærkere end alle Lovregler“. Det synes det ærede Medlem, som er Ordfører for Forslagsstillerne, i denne Sammenhæng at have glemt. Og Hr. Ivar Berendsen fortsætter: „Vi kan indsætte saa mange Bestemmelser vedrørende tvungen Voldgift, vi vil, men vi kan ikke ved nogen Bestemmelse tvinge Personalet til sluttelig at adlyde den tvungne

Voldgift“, og han tilføjer: „Vi kan ikke gennem Lovbestemmelser sikre Arbejdsfreden“. Nu maa saa det ærede Medlem Hr. Heilesen med sig selv og sit Parti afgøre, om han ved sin Stilling til dette Spørgsmaal er i Overensstemmelse med den Stilling, som fra det radikale Venstres Side tidligere er indtaget her i denne Sal i Forbindelse med Spørgsmaal af ganske samme Art.

Den ærede Ordfører udtalte, at man i Domme, som Voldgiftsretten havde afsagt til Værn om indgaaet Overenskomst, havde et tydeligt Vidnesbyrd om Respekt for den faste Voldgiftsret som Værn for Overenskomster. Den ærede Ordfører nærede ikke Tvivl om, at denne Respekt ogsaa vilde udstrækkes til Afgørelser truffene i Tilslutning til tvungen Voldgift. Jeg føler mig ikke saa fuldt ud sikker i saa Henseende. Det maa ikke glemmes, at de Retstilstande, om hvilke den faste Voldgiftsret staar som Værner, er Retstilstande, som er tilvejebragt gennem Parterne efter Forhandling og med Tilslutning fra Parterne, og altsaa en Tilstand af en helt anden Beskaffenhed end den, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil tilvejebringe. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Stauning i, at man ikke kan gaa til Tvangsforanstaltninger paa Arbejdsomraadet, uden det bliver ganske nødvendigt at sætte i Forbindelse dermed Overvejelser om langt videregaaende Foranstaltninger til Tilvejebringelse af Vilkaar for Livsførelsen i det hele taget, som staar i nøje Relation til de Betingelser, der ved Dom er tilvejebragt. Jeg maa for min Del og for Regeringens og det Partis Del, jeg tilhører, ganske bestemt melde os fra, naar Talen bliver om Overvejelser i Tilknytning til en Videreførelse af de Principper, man her er inde paa. Men jeg er enig med det ærede Medlem om, at ganske udenom dette Spørgsmaal vil, hvis man vil knæsette tvungen Voldgift, den kommende Tid ikke kunne komme.

Det er altsaa ikke blot selve Lovforslagets Princip, vi maa stille os imod, men det er ogsaa Lovens Konsekvenser; thi anvendt overfor det foreliggende Tilfælde vil denne Institution ikke lade sig mane saaledes endeligt i Jorden, at den ikke, naar som helst en Konfliktsituation paa ny er inde, vil genopstaa af Graven. Nu kan den ærede Ordfører saa tidt, han vil, sige, at hvis det skulde vise sig, at en saadan Voldgiftsdomstol ikke virkede tilfredsstillende, vilde man selvfølgelig ikke komme med den igen; derimod vilde den opstaa paa ny, hvis man maatte erkende, at dens Virksomhed havde været heldbringende. Men hvad man end maatte